

Sygn. akt III KK 178/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lipca 2014 r.,
sprawy M. S.
skazanej z art. 177 § 2 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 października 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 1 marca 2013 r.

postanowił:

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 1 marca 2013 r., skazał M. S. za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonej podniósł zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 167, 366 § 1, 410, 170 § 1 pkt. 2, 201, 5 § 2, 7 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 22 października 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w pkt 1 orzeczenia ustalił, że zdarzenie miało miejsce w dniu 18 listopada 2010 r., natomiast w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od tego wyroku obrońca oskarżonej zarzucił rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę następujących przepisów prawa procesowego to jest:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., wyrażające się w nienależyтым rozpatrzeniu zarzutów apelacji (pkt 1 d) polegające na ograniczeniu się do zacytowania treści uzasadnienia zapadłego w innym orzeczeniu Sądu Najwyższego, podczas gdy sąd odwoławczy powinien wnikliwie odnieść się do stawianych zarzutów, co miało wpływ na treść wyroku;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na ukształtowaniu przekonania o winie oskarżonej wyłącznie w oparciu o wydaną w sprawie opinię biegłego R. S. z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie oceny tej opinii w odniesieniu do realiów przebiegu zdarzenia, w świetle wyjaśnień oskarżonej, co miało istotny wpływ na treść wyroku;
- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu nieprawidłowej kontroli odwoławczej poprzez akceptację dowolnej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy w postaci:
 - oparcia wyroku na wadliwej opinii biegłego R. S.,
 - nie uwzględnienia, że wyłączną przyczyną wypadku ze skutkiem śmiertelnym mogło być silne pociągnięcie przez P. W. kierownicą, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa procesowego skarga kasacyjna powtarza argumenty, które uprzednio skarżący przytoczył w zwykłym środku odwoławczym.

Zarzut obraży art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. jest bezzasadny.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty, w szczególności dotyczące oceny opinii biegłego w zakresie analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, zostały przez ten sąd wnikliwie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń sąd ustosunkował się. Uzasadnienie to merytorycznie jest trafne, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, brak zatem podstaw do przyjęcia, aby środek odwoławczy został rozpoznany nierzetelnie, a tym samym doszło do naruszenia art. 433 §2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., i to w stopniu rażącym.

Sąd odwoławczy nie naruszył zasad określonych w art. 7 k.p.k., bowiem nie czynił własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji. Skoro w toku kontroli instancyjnej nie wykazano, że przy ocenie dowodów doszło do błędu natury faktycznej lub logicznej albo że ocena ta sprzeczna jest z doświadczeniem życiowym, to w sprawie brak jest podstaw do twierdzenia, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania M. S. stanowiły efekt dowolnej oceny dowodów.

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor, prezentując własną ocenę dowodów opartą na ich wybiórczej analizie, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonej, tym samym intencją skarżącego jest spowodowanie kontroli ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko prokuratora przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

